

вълъ подире му и какъ навърно бѣха го спасили вървитѣ му, които случайно бѣха се развързали. Единъ-два пѣти отвори уста да разкаже и за паритѣ, които бѣше намѣрилъ, но кое-какъ се въздържа.

Сжщата история, съ много по-голѣми подробности, той разказа въ хана, като се хранише, на дѣда Атанаса. Ханджията, добродушенъ старецъ съ голѣмъ червенъ носъ, надупченъ отъ нѣкаква болестъ, го слушаше веимателно и съ голѣмо участие.

— Детето ти е имало късметъ, че си се отървалъ, — каза му той. — Хайде сега, нахрани се, па тръгвай, че вижъ на времето се развали. Въ таквозъ време вълцитѣ и деня излазятъ.

Нейчо погледна презъ прозореца: вънъ валѣше новъ снѣгъ, въртѣше се нагоре-надолу, каточе въ въздуха бѣха се разхвърчали бѣли мухи. Както хубаво бѣше разположенъ сега, Нейчо не усѣти никакъвъ страхъ. Нему страшно му се искаше пакъ да разкаже за пунгията съ паритѣ. Но, поразпаленъ отъ виното, въ ума му свѣтна нѣщо, той се поусмихна и си каза: „Вълкътъ не ме изеде, ама ако кажа, че съмъ намѣрилъ пари, тѣзъ хора ще ми ги взематъ“. Замълча си и повече не каза нищо.

Той се заплати и си тръгна. Докато вървѣ изъ града, никжде не се спрѣ, никжде не